

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXXIII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049956976/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Den Ungdom, Digteren har oplevet, ligger ikke en Gang langt tilbage i Tiden. Det er en Ungdom, der er hinsides Spørgsmaalet om Aar og Alder: den evige Ungdom, som den faar, til hvem Kærligheden kommer.

Denne Tanke varieres stadigt i Digtene. Som det er Kærlighedens Magt, der har givet Digteren Ungdommen tilbage igen, vil den ogsaa sejre over Fremtiden. Det er den evige Skønhed, de evige Ynder, det der ikke er bundet til den forgængelige Form, han elsker (LXXVI). Atter og atter sættes det indre Livs Rigdom og Varighed op mod det ydre.

Situationen, der ligger bag denne Gruppe Digte, har skiftet. De to er ikke skilt fra hinanden ved lang Afstand. De bor i By sammen, men ikke under samme Tag.

Mange af Digtene er Breve, sendt til hende med Blomster eller som Tak for Blomster.

Deres Livsskæbner spindes tættere sammen. Frem af Digtene stiger en stadig fastere Tro paa, at de en Gang helt skal dele Livet sammen. Dødstanken mærkes endnu i det første Intermezzo-Digt (XXIV) som en Uro ved Tanken om Livets Korthed: »lad ei svinde Timen unyttet bort«. Efterhaanden som Fremtidshaabet sejrer, dæmpes ogsaa den manende Varselklang (XXXVI):

Fjernt, som en Klokkes Kimen,
Der kalder til Nattens Ro,
Aner mit Hjerte Timen,
Da jeg tør hos Dig boe.

I de sidste Digte synes Uroen igen at trænge sig frem ved Tanken paa *Dagen* (LXXIX), der rykker indenfor Virkelighedens Synskreds. I Digtet med det stadigt gentagne: »jeg holder fast ved Dig«, er det, som om Digteren vil overdøve Tvivlens Stemme i sit Indre for at kunne samle sig om at overvinde Hindringerne:

XXXIII